

ΗΡΩΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

‘Ο Κόλιας κ’ οί Τούρκοι. Τά περίφημα φαγοπότια τους. Πώς τούς μεθούσε. ‘Η έρωταπάθειά του. ‘Ενα ύπερφοχο άνέκδοτο του. ‘Η πανέμορφη βλαχπεούλα νύφη. ‘Ο Κόλιας άναψε και καίγεται!... Τό τολημρ σχέδιό του. ‘Ο Τούρκος είσπρακτορας. ‘Η άρπαγή τής νύφης. ‘Ηρθε ένα όθριο μαύρο!... Στόν Πασά τής Τριπόλεως. ‘Ο Κόλιας τήν γλυτώνει κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β’

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα τήν τόσο περιεργή και τόσο ένδιαφέρουσα Ιστορία τής ζωής του Κόλια Πλαπούτα, του άρχοντος τής Γορτυνίας και τρομερού πολέμιστου.

‘Όπως άναφέραμε, ο Κόλιας ήταν άκατανίκτης στο φαγοπότι. Πολλές λοιπόν φορές που φιλοξενούσε στον πύργο του, στην Παλούμπα, Τούρκους σπαήδες ή άξιωματικούς τής καταδιώξεως, στρώνονταν μαζί τους στο γλέντι κ’ όταν αχόντουσαν στο κέφι, στοιχηματίζοντες ποιά θα μείνει ώς τό πρωί άνίκτης στη θέσι του, έτσι σταυροπαδι καθώς καθόντουσαν, τρώγοντας διαρκώς και πίνοντας. Λέν εινε άνάγη, φυσικά, να πούμε πός τό στοιχημα τό κέρδιζε πάντα ο Κόλιας, ο όποιος έκανε τους

Τούρκους άξιωματικούς να μη βλέπουν τη μύτη τους άπ’ τό μεθόδι, ποτίζοντας τους δλόκληρη πλόσος (τωότρες) κρασί ή ρακί. ‘Ο ίδιος, μη έχοντας έμπιστοσύνη στους συνδαιτυμόνας του, έπινε στις περιστάσεις αυτές καθαρό νεράκι, χωρίς να τόν πάρουν μυρουδιά. ‘Ετσι είχε τά μάτια του τέσσερα και προφυλάγονταν άπ’ τις κακοτοπιές.

‘Η φίλιε του όμως αυτές με τούς Τούρκους, λυκοφίλιες μάλλον, δέν κρατούσαν και πολύ. Συχνά-πυκνά τόν χόριζε μ’ αυτούς θανάσιμη έχθρα. Τότε άνοιγε πικά τό τουφέκι κ’ ο Κόλιας θαματοουργούσε και στις συμπλοκές όπως και στά φαγοπότια.

Στή Γορτυνία διηγούνται άκόμη ο γεροντότεροι πολλά και διάφορα έπεισόδια τής ζωής του Κόλια, που δείχνουν ώς ποιο σημείο ήταν έρωταίσιμος και γυναικοκυνηγτής. Θα σάς διηγηθούμε ένα άπ’ τά έπεισόδια αυτά, τό πιο χαρκτηριστικό :

‘Ενα γλυκό κ’ όλόδροσο άνοιξιάντικο δειλινό — ήταν Κυριακή — πέρασε άπ’ τήν Παλούμπα μιά γαμήλιος συνοδεία, έχοντας στη μέση τή νύφη και πηγαίνοντας στό χωριό του γαμπρού.

‘Ηταν Κυριακή όπως είπαμε, κ’ οί Παλουμπιώτες μαζεύτηκαν στό δρόμο και χάρησαν με τήν κομπή του περνούσας. Πήρε είδησι κ’ ο Κόλιας πός κάτι έκτακτο συμβαίνει και βοήθησε άπ’ τόν πύργο του στη δημοσιά. Στάθηκε εκεί κ’ άγνάτευε τή συνοδεία, καπνίζοντας τήν τσιμπούκα του. ‘Αξαφια έννοιωσε τό αίμα να του άνεβαίνει στό κεφάλι και να σφυροκοπάει στά μελίγγια του. ‘Αναψε και κόρωσε!... Φούσκωσε ή καρδιά του, άναστένανε βαθειά, βαθειά, τά μάτια του πετάχτηκαν έξω!...

Τι είχε πάθει ο φοβερός και τρομερός Πλαπούτας ; Είχε άντιγράσει τή νύφη κ’ ή νύφη ήταν όμορφη, ήταν λαβεντοβλαχοπούλα, δροσερή-δροσερή και τρανταφυλένια!...

Ζουράθηκε πικά ο Κόλιας, τ’ άνάψανε καύμοι, τ’ άνάψανε τά αίματα, βουβλιόταρξε. ‘Ασυγκράτητος κ’ άκατανίκτης γεννήθηκε μέσα του ο πόθος. Κι’ όταν ή συνοδεία ξεμάκρυνε και βγήκε άπ’ τήν Παλούμπα, άποτραβήχτηκε ο Κόλιας στον πύργο του κ’ άρχισε να σκέπτεται και να συλλογιέται... Σκέψεις τρομερές γύριζαν στό μυαλό του, σκέψεις πού δέν θα τόλμαγε άλλος να τις φέρει στό νού του. Ποθοίσε να σφίξει τή νύφη στην άγκυλιά του, να τήν κάμη δική του, κ’ άς άναποδογύριζε ο κόμος όλος!...

Τό φλογερό φιλήθονο πάθος του είχε ζυγνήσει μέσα του πειναλέο, μανιασμένο!...

Σκέφτηκε, σκέφτηκε ο Κόλιας και τέλος βρήκε και κατάστρωση ένα τολημρικό και σατανικό σχέδιο : ‘Υπολόγισε δηλαδή πός ή συνοδεία τής νύφης δέν μπορούσε να φτάσει τό ίδιο βράδι στο χωριό του γαμπρού. ‘Θάμνε λοιπόν κάπου να περάσει τή νύχτα. Πού ; Ξαναυλόγησε ο Κόλιας, σκέφτηκε τό δρόμο, μέτρησε τήν άπόσταση και τό βρήκε. ‘Η νύφη με τούς δικούς της δέν μπορούσε να κονήγει άλλου για δτανικότερα, παρά σ’ ένα γωνστό της έξοχικό σπίτι πουπεριε στο δρόμο της. Μπορούσε λοιπόν να έφαρμύση τό σχέδιό του ο Κόλιας. Σχέδιο τολημρικό, καταχθόνιο, διαβολολεμένο.

Τήν ήμερα αυτή βρισκότανε στην Παλούμπα ένας Τούρκος είσπρακτορας. Τρέχει ο Κόλιας, τόν βρίζει και τόν καλεϊ να φάνε μαζί. ‘Επερνε να βραδυάσει κ’ ο Τούρκος δέχτηκε εύχαρίστως. Στρώσαν λοιπόν τό σοφρά στην αλλη τού πάργου του Πλαπούτα, κάτσανε, φάγανε ένα περιδρομο κ’ ύστερα άρχισαν τό ποσι. ‘Ο Κόλιας έφάρμωσε και στην περιστασι αυτή, τή γνωστή του μέ-

θοδο : Τόν Τούρκο τόν ποτίζε κρασί και ρακί κ’ αυτός έπινε καθαρό νεράκι!

‘Ετσι ‘έβριβα’ κ’ ‘έβριβα’, «πικ κ’ αυτό — πικς και κεινο», ο Τούρκος μεθισε για καλά.

— Τώρα, βλάμη, τόν λέει ο Κόλιας, καιρός να πέσουμε να κοιμηθούμε, τι λές ;

— Μπουγορούμι ! άπανταίε ο Τούρκος.

Στρώνουν στην αλλη τή δροσιά και πέφτουν πλαί-πλαί. ‘Ο Κόλιας άρχισε σε λίγο να ροχαλίξει, προσποικιμένος τόν κοιμισμένο. Σε λίγο κοιμήθηκε κ’ ο Τούρκος. Βύθισε σ’ έναν ύπνο βαθύτε το, ύπνο άνατολίτη καλοφαγωμένου και μέχρι άποκτηγώσεως μεθυσμένου.

Αυτό περίμενε κ’ ο Κόλιας. Μόλις βεβαίωθηκε πός ο Τούρκος κοιμάται, πηδάει άπάνω, μισόγυμνος όπως ήταν, φωνάζει δυο παλληκάρια του και τούς λέει τό μυστικό.

— Πρέπει να πάμε και ν’ άρπάξουμε τή νύφη!... Τομαστήγε γρήγορα!...

— Καπετάνιε, λέει ο ένας άπ’ τούς άνθρώπους του, τό σπίτι πουμνε ή νύφη εινε πολύ μακριά από δω. ‘Όσο να πάμε να κάνουμε τή δουλειά πού ζητάς και να γυρίσουμε θα ξημερώσει ! Θα ξυπνήσει ο Τούρκος και θα τά καταλάβουν όλα!...

— Τι λές, μορδ χαιβάνι ; φωνάζει ο Κόλιας. Λίγο ύστερα άπ’ τά μεσάνυχτα θάμιασε κ’ όλας πίσω!...

— Θα πάμε μ’ αλογα ;

— Μά τά πόδια, βρέ!... ‘Ο Κόλιας έχει φτερά στα πόδια του. Πάρε γρήγορα τ’ άρματά σας και δρόμο!...

Λέν βγάδουν άρα πικά τά παλληκάρια. Πού να τολημρουν ν’ άντιμλήσουν στον τρομερό τόν Κόλια ! Γυναικοδουλειά είν’ στη μέση. Κι’ ο Κόλιας εινε έρωταίσιμος κ’ άνάθεμά του. ‘Εμπρός λοιπόν κ’ ο Θεός βοηθός!...

‘Ας ρθούμε τώρα και στη συνοδεία τής νύφης. ‘Όπως μάνατε ο Κόλιας, οί συνοδοι τής όμορφης βλαχοπούλας κατέλυσαν μαζί της σ’ ένα έξοχικό φιλικό τους σπίτι, τό όποιο άπειχε όρες κ’ όρες άπ’ τήν Παλούμπα. Κουρασμένοι όπως ήταν άπ’ τό δρόμο, διψασμένοι και πεινασμένοι, στρώθηκαν στο γλέντι!...

‘Ας κοινοτήγωναμε τά μεσάνυχτα όταν άξαφια τουφειάσε, φωνές και χλαλλή, άκούστηκε ξε’ άπ’ τό σπίτι. Οί ύπνότες φώναζαν τρομαγμένοι :

— Τρεχάτε!... Τρεχάτε!... Μάς κλέβουν τ’ αλογα ! Οί συνοδοι τής νύφης πήδησαν άμέσως άπάνω, άρπαξαν τ’ άρματά τους και χύθηκαν έξω, αφήνοντας τή νύφη μοναχή!...

Τη στιγμή αυτή ακριβώς, κати τό τρομερό, κати τό άπίστευτο συνέβη. ‘Ενας μισόγυμνος άνδρωπος, ένας θηριάνθρωπος ως εκεί πάνω, ένα τέρας άληθινό, ένας παραμυθένιος δροκίνας πήδησε από ένα παράθυρο στην κάμαρη, ποτταν στορωμένο τό τραπέζι, έβουσε με μιά γυροβολιά τής χειροκλάας τά λυχνάκια, άρπαξε τή νύφη άπ’ τή μέση, τή σκόωσε στον όμο, πήδησε ξανά άπ’ τό παράθυρο και χάθηκε στο σκοτάδι!...

‘Ηταν ο Κόλιας, ο τρομερός και φοβερός Κόλιας Πλαπούτας!...

‘Η μάχη ή νύφη φοβήθηκε τόσο πού δέν μπόρεσε να βγάλη ούτε μιά φωνή. Τίξε σασίσιος, τής είχε παγώσει τό αίμα!...

Οί συνοδοι τής κατέβηκαν από μεταξύ άπό κάτω, είδαν πός τ’ αλογα ήταν στο μέρος πού τ’ άφρασαν και βέβαια πός κάποιο λάθος έγινε, ξαναβήσανον στο σπίτι να συνεχίσουν τό γλέντι τους. Φανταστήνε όμως τή άνρησυχία τους και τή σασισμάρα τους, φαντασθήτε τόν τρομό και τήν άγωνία τους, όταν είδαν πός ή νύφη είχε κάνει φτερά!...

Ψάξαν από δω, έρενησαν από κει, γύρισαν όλο τό σπίτι, βγήκαν περίγυρα, φώναξαν, έσοκούσαν, χάλασαν τόν κόσμο, μά τό κάκου!...

Δέ ήξεραν πικά τι να ύποθέσουν, ή θέσι τους ήταν ‘άξιολόγητη, καθόντουσαν και κλαίγανε τή μοίρα τους, όταν άξαφια είδαν τή νύφη να γυριζι στο σπίτι άναμιαλισμένη, κλαιόγυνας και θρηγνών, κάνοντας τό σταυρό της και ψυθυρίζοντας έξορκισμούς!

‘Ετρεβαν άμέσως γύρω της και τήν ρώτησαν τι τής συνέβη και πού ήταν τόνσην ώρα. Τότε ή νύφη τούς διηγήθηκε τρέμοντας άπ’ τό φόβο της :

— ‘Όταν τρέξατε κάτω, μπήκε στο σπίτι ένα μαυρο θεριό ! Χύμηςε καταπάνω μου, μ’ άρπαξε, μουάλεσε τό στόμα κ’ έφυγε οάν τόν άνεμο!...

Οί συνοδοι τής νύφης άκούγοντας τήν διήγησι αυτή ύπομάρστηκαν και τή ρώτησαν να τούς πη πός ήταν τό ‘θεριό’ αυτό.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΕΙΝΟΥΝ

ΤΙ ΣΟΦΙΖΕΤΑΙ Η ΑΝΑΠΑΡΑΔΙΑ

'Ανεύροτα φτωχών συγγραφέων. Πώς εξοικονομούνται τα φίλα. 'Ο εξυπνέτατος, αλλά και δεσφτωχός Μαρτινβίλ. Πώς βρήκε τα χίλια φράγκα πού του χρειαζόντουσαν. Μιά διπρακτική κομωδία πού διαβάζεται χωρίς να είναι γραμμένη !...

'Ο γάλλος κομωδογράφος Μαρτινβίλ, πού έβρισκε τὸ κοινὸν νὰ σκάζῃ σὲν γάμο με τις ξευπνες κομωδιες του, ήταν φτωχός. 'Αλλά φτωχός δὲν θά πῃ τίποτε, διότι ὁ Μαρτινβίλ συχνά ἐπειθοῦσε κυρολετικῶς. Ποτέ ὅμως, καὶ στίς δυσκολότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του τὸ θάρρος του καὶ ἡ ἐτοιμότης του πνευμάτιος του δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν.

Μιά φορὰ ὁ Μαρτινβίλ βρόθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Τοῦ χρειαζόντουσαν χρήματα γιὰ νὰ ἰκανοποιῆται μερικὲς ἀνάγκες του. 'Οπλίσθηκε λοιπὸν μ' ὅλη τὴν θρασύτητά του καὶ μὴ καὶ δύο, πῆγε καὶ βόηκε τὸ διευθυντὴ ἑνὸς θεάτρου, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ γνωστός του.

— Χρειαζόμαι χίλια φράγκα ! τοῦ εἶπε.
— Πολὺ εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος. Θά σὰς δώσω χίλια φράγκα, ἀλλὰ μὲ ἕναν ὄρο : Θά σὰς τὰ δώσω σὲ τρεῖς ἐβδομάδες, ὅταν δηλαδὴ μοῦ φέρετε δύο πρᾶξις ἀπὸ τις ὁραίες αὐτὲς κομωδιες πού ξέρετε νὰ γράφετε.

Τρεῖς ἐβδομάδες ! Ποῦ νὰ περιμένῃ τρεῖς ἐβδομάδες ὁ Μαρτινβίλ ! Τὰ χίλια φράγκα τοῦ ἐχρειαζόντουσαν ὅσο τὸ δυνάτον γρηγορότερα, γιὰτι ἐνοικομιστάσσο δὲν ὑπῆρχε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἡ νοικοκυρὰ του τὸν ἀπειλοῦσα νὰ τὸν πετάξῃ ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἔμενε. 'Εδύλασσε λοιπὸν τὸ θῆρας του :

— Σὲ τρεῖς ἐβδομάδες, ... εἶπε. 'Ως τότε θάχοι πεθάνει ! Νὰ μοῦ δώσετε τὰ χίλια φράγκα σὲ δύο μέρες ! Στὸ μεταξὺ αὐτὸ θά τελειώσω ἕνα διπρακτικὸ πού ἔχω κιάλας ἀρχίσει ἀπὸ καιρὸ. Εἶνε ἀκριβῶς αὐτὸ πού σὰς χρειαζέται καὶ θά σὰς τὸ φέρω.

— Σύμφωνοι, σὲ δύο μέρες, ἀπάντησε ὁ διευθυντῆς τοῦ θεάτρου. Θά σὰς δώσω τὰ χρήματα μόλις μοῦ φέρετε τὰ χειρόγραφα.

Τὴ μεθεπομένη ὁ Μαρτινβίλ παρουσιάζσθηκε μὲ ἕνα ὀρόλο χαριὰ. 'Ο διευθυντῆς καὶ ὁ σηνοθέτης τὸν ἐπεριέμναν. Θά τοὺς ἐδιάβαζε τὸ ἔργο του γιὰ νὰ τὸ ἴδουν. 'Ο εὐθυμογράφος ἐπῆγε καὶ στάθηκε κοντά στὸ παράθυρο. 'Ανοιξε τὰ χειρόγραφα του καὶ ἀρχισε νὰ διαβάζῃ τὴ διπρακτικὴ κομωδία του με μιά ὁραία ἀπαγγελίαν... 'Οταν ἐτελείωσε, ὁ διευθυντῆς τοῦ εἶσφιξε τὸ χέρι με ἐνθουσιασμὸ. Τὸ ἔργο ἦταν ὑπέροχο ! Τοῦ ἐμέτρῃσε λοιπὸν ἀμέσως τὰ χίλια φράγκα καὶ ὁ Μαρτινβίλ ἔβριγε γεμάτος χαρὰ. Ποιά ὅμως ἦταν ἡ κατάληξη τοῦ διευθυντοῦ ὅταν ἀνοιξε τὰ χειρόγραφα πού του εἶχε ἀρῆσει ὁ συγγραφέας ! Τὰ χαριὰ ἦταν ὀλοσπαρα, δὲν εἶχαν οὐτε ἴχνος μελάνης ἐπάνου τους !

'Ο ἄμοιος ὁ Μαρτινβίλ εἶχε ἀμέσως ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Πῶς μποροῦσα νὰ περιμένῃ τρεῖς ὀλόκληρες ἐβδομάδες ; Καὶ ὀλοσπασμένος με τὸ θῆρας του, ἐπῆγε καὶ τοὺς ἀπήγγειλε μιά ὀλόκληρη διπρακτικὴ κομωδία ἀπέψε, χωρίς κανέναν νὰ τὸ πᾶρη μουδιὰ !

'Ενωεταί ὅμως, ὅτι ἐφρόντισε νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσή του εἰς ἀνάληψη. Σὲ δύο ἐβδομάδες εἶχε τελειώσσει τὸ ἔργο του καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπῆγε ἀληθινὰ χειρόγραφο στὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου.

— Δὲν σὰς χρειαζόντουσαν ἐνωερίτερα τὰ χειρόγραφα, τοῦ εἶπε γελώντας. 'Εμένα ὅμως μοῦ ἐχρειαζόντο ἀμέσως τὰ χίλια φράγκα. 'Ελπίζω πὼς θά με συγχωρήσετε !

— Συγχαρημένους νάστε... ἀπάντησε ὁ διευθυντῆς. 'Αλλ' ὠρισμένους εἰσασε ὁ πὸ ἀθεόφοβος ἄνθρωπος πού ἔχω ἰδῆ στὴ ζωῇ μου !

— Εἶχε κἀτι στήθη ἀπαράλλαχτα σὴν τῆς γυναικας, ἐξήγησε ἡ νύφη κἀνοντας τὸ σταυρὸ τῆς, κἀτι στήθη, κρημαστά καὶ μαλλιὰ ὀσάν τὸ τράγου !...

— Καὶ πὸς οὐ πῆγε ; ρώτησαν κἀλλ οἱ συνοδοί.
Μὰ ἡ φτωχὴ ἡ νύφη ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, κοκκίνισε σὴν τὴν παροῦσα κ' ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Δὲν χρειαζόντουσαν περισσοτέρες ἐξηγήσεις. Οἱ συνοδοί καταλάβαν ἀμέσως πὼς τὸ «θεοὶ» ἦταν ὁ Κόλλας Πλαπούτας, Καταφοροκωμικὸς λοιπὸν καὶ καταντροπιασμένους πῆγαν ἴσα στήν Τρίπολι κ' ἔκαμαν τὰ παρατόνια τὸς σὸν Πασσά. 'Ο Πασσὰς κάλεσε ἀμέσως τὸν Κόλια ν' ἀπολογηθῇ. 'Ο Κόλλας παρουσιάζσθηκε μῆρος του καὶ διέφυσε ἀναδύσστατα τὴν ἐναντίον του κατηγορία. Εἶχε μάτρωε βλέπετε τὸν Τοῦρκο εἰσπρακτικὸς, ὁ ὁποῖος παρουσιάζσθηκε ἐπίσης στὸν Πασσὰ κ' ὠρίσθηκε πὼς με τὸν Κόλια μαζὺ φάγανε αὐτὸ τὸ βράδυ, μαζὺ κομιθῆκαν καὶ μαζὺ εὔνησαν τὸ πρῶτ, ὅπως καὶ συνέβῃ πῆγματι γιὰτι ὁ Κόλλας, ἀφοῦ ἔκαμε τὴ μουρντιὰ του γύριος τρεχάτος στήν Παλοῦμκα καὶ πλάγιασε κοντά στὸν Τοῦρκο, χωρίς νὰ τὸν καταλάβῃ πούλειψε...
Τὴ γλῶσσης λοιπὸν ὁ Κόλλας. Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς μέσα σὲ λίγες ὄρες δὴνουν τὸση ἀπόστασι... Μὰ ὅτε καὶ δὸς τελειώσαν τ' ἀτελείωτα ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς τοῦ Κόλλια Πλαπούτα. Γ' αὐτὸ θά συνεχίσουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὶ ἐστὶ Διηγησις... Τὸν λέγον ἔχει ὁ πολὺς Πλαπούτας. — «'Εβάρτισε... ἐμένα !...» 'Ἐνα σῖτι πὸς κοκκινίζει ἀπὸ ντροπὴ !... 'Αν ἦταν Πάρις ὁ... Διονύσιος Γκλαβᾶς. Οἱ πρόξενοι καὶ τὰ... περιεχόμενα τῶν προξενείων. 'Ο Σκευλεύδης καὶ ἡ εὐχὴς.

'Ο μακαρίτης βουλευτῆς *'Αργους, ὁ πασίγνωστος Πλαπούτας, μιλῶσε κάποτε στοῦ Ζαχαράτου ἐκθειάζων τὸν μακαρίτη Δηληγιάννη.

Μερικοὶ ὄμως γερουστασιοὶ πού τὸν ἀκούγαν δὲν συμφωνοῦσαν καὶ τόσο πολὺ με τὴ γνώμη του.

— Μαρεῖ ἦταν μεγάλος ἄνθρωπος σὰς λέω ! φώναζε σὲ μὴ σιγῇ ὁ ἐξ *'Αργους βουλευτῆς.

— 'Οχι δὰ καὶ τόσο πολὺ καὶμῆνε, τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του.

— Μαρεῖ ἀκούτε τὶ σὰς λέω, ἦταν μεγάλος ἄνθρωπος !

— Μὰ τί ἔκαμε ἐπὶ τῆλους !

— Τί ἔκαμε, λέει !... Τί ἔκαμε !...

— Ναί, τί ἔκαμε ;

— Μαρεῖ γὰ νὰ ἐνοήσῃσθε τί ἔκαμε καὶ τί σημαίνει Δηληγιάννης, σὰς λέω ὅτι βάπτισε ἐμένα !...

Κόκκαλο οἱ γερουστασιοὶ.

Δὲν ξέρουμε ἀν ζῆ ἀκόμη ὁ Χηνιάδης, ὁ ἐκ Γορτυνίας βουλευτῆς, με τὴν μακρὰν πατριαρχικὴν γενεαδιὰ καὶ τὴν ἀτέλειωτη καλοσύνη του.

'Ο Κοινοβουλευτικὸς αὐτὸς ἀνὴρ, ἀνέβαινε μιά φορὰ πρὸς τὸ Σύνταγμα. Εἶχε βγαί ἀπὸ τὴν Βουλή, ὅταν ἐκεὶ μπροστά τὸ ἀγάλμα τοῦ Κολοκοτρώνη εἶδε ἕνα κοπαδιὸ γάλοους. Γύρισε τότε καὶ εἶπε σὲ μερικοὺς συναδελφούς του :

— Νὰ οἱ ἄλλοι τὸν ὁποῖους ἀγαποῦν καὶ οἱ... Γερμανοὶ ἀκόμα !...

Κἀποτε ἡ 'Εθνικὴ Τράπεζα εἶχε ἀποφορῆσεν νὰ κἀνη ἕνα ὀρεκτὰ μεγάλο ποσὸ «ἐμφασμένον» χαρτονομισμάτων, ἕνας ὁμοσ ἀπὸ τὴν 'Επιτροπὴν ἐθεώρησε καλύτερο ἀντὶ νὰ κἀνη τὰ χαρτονομισματα, νὰ τὰ κρητήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Μὲ τὰ χαρτονομισματα λοιπὸν αὐτὰ πού ὑπεξήρησε, ἔζησε ἕνα σῖτι, τὸ ὁποῖον εἶχε βᾶψει ἀπ' ἔξω με χρώμα κοκκίνο.

Μιά ἡμέρα περνοῦσε κἀτω ἀπὸ τὸ σῖτι αὐτὸ ὁ Ρενιέρης, διοικητῆς τότε τῆς Τραπεζῆς καὶ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς.

— Τί ἀκαλαίσθητο χρώμα εἶνε αὐτὸ, με τὸ ὅποιο βραβε τὸ σῖτι του ὀ... εἶπεν ὁ Ρενιέρης καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Δὲν φταίει αὐτὸς, ἀπάντησε ὁ Καλλιγᾶς, ἀλλὰ τὸ σῖτι.

— Τὸ σῖτι μάλισα, τὸ ὁποῖο... κοκκινίζει ἀπὸ ντροπὴ, βλέποντας νὰ περνᾷ ἐμπρὸς του ὁ Διοικητῆς τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς, γιὰτι ξέρετε καλύτερα ἀπὸ κἀθε ἄλλον με τί χρήματα χρίσθηκε !...

'Οταν ὁ Νιώνιος ὁ Γκλαβᾶς ἦταν βουλευτῆς, βρόθηκε μιά βραδειὰ σ' ἕνα φιλικὸ τὸν σῖτι πού ἦσαν κ' ἄλλοι βουλευταί. Μιλῶσαν ἐκεὶ περὶ τοῦ μήλου του ἔρωτος καὶ τῆς εὐδοξίας τὸν ἀρχαίων θεαινῶν καὶ σὲ μιά στιγμὴ ρώτησαν τὸν Γκλαβᾶ :

— Σεις σὲ ποιά θά τὸ δινάτε τὸ μήλο κ. Γκλαβᾶ ;

— 'Αν ἦμουν Πάρις, ἤξερα ἐγὼ πὼς θά τις ἰκανοποιῶσα καὶ τις τρεῖς, ἀπάντησε ὁ Νιώνιος.

— Πῶς ;

— Θά τὸτρωγα τὸ μήλο !...

Θέλετε νὰ δῆτε τί προξένους εἶχε μιά φορὰ ἡ 'Ελλάς, στήν Τουρκία ; Διαβάστε τὸ παλαιὸ ἀνέκδοτο, τὸ ὁποῖο διηγήθηκε κάποτε ὁ νῦν ἀπογυρῆς τῆς Πρωνοίας κ. 'Εμμανουὴλίδης, στήν Τουρκικὴ Βουλή :

— Μιά νύχτα περνοῦσε κἀτω ἀπὸ ἕνα ἑλληνικὸ Προξενεῖο ἕνας γαμος. Φίλος τὸν νεομφορὸν ὁ κ. Πρόξενος, βγήκε σὸν μπαλκόνι, κρατώντας δύο ἀναμμένας λάμπες στὰ χεῖρα του καὶ προσεφώνησε τοὺς νεομφορῶς ὡς ἐξῆς :

— Τὸ Προξενεῖον τὸ πὸς περιεχόμενον του (τὸν ἑαυτοῦ του δηλαδὴ) σὰς εὐχεται νὰ ζῆσετε καὶ νὰ γερᾶσετε καὶ ν' ἀπορρομαλλίσετε !...

'Ο κ. 'Αθηνογένης, ὅταν ἦτανε Νομάρχης Θεσσαλονίκης, διηγεῖτο γιὰ τὸν μακαρίτη Σκευλεύδη, ὅτι ὁδῶκος τοῦ πῆχοντο γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά ἡ γιὰ τὴν ἑορτὴ του χρόνια πολλὰ, ἀπαντοῦσε στοὺς πὸς οἰκειούς του :

— 'Ολοι θέλομε νὰ ζήσουμε χρόνια πολλὰ, κανεῖς ὅμως ἀπὸ μᾶς δὲν θέλες καὶ νὰ γερᾶσῃ !... Ο ΠΑΛΗΟΣ

